

[Bollgministeren]

blemernes omfang og eventuelle løsningsmuligheder.

Denne møderække er for tiden ved at blive fastlagt og vil, således som det ser ud i øjeblikket, være afsluttet i midten af marts måned.

På denne baggrund er det mit håb, at jeg kan færdiggøre og afgive min redegørelse til Boligudvalget omkring 1. april i år.

Spm. nr. S 532

Til *energiministeren* (21/1 94) af:

Riishøj (SF):

»Agter ministeren at nyvurdere tilladelsen til opførelse af en ny kulfyret enhed ved Vendsysselværket set i lyset af regeringens egne måltal for elbesparelser, potentialet for elbesparelser og decentral kraftvarme?«

Begrundelse

Gennem spørgsmålet ønskes oplyst, hvorvidt ministeren på baggrund af bl.a. regeringens egne fremskrivninger for elforbruget og oplysninger fra forskere fra AUC, jf. omtale i tv den 20. januar 1994 og i dagspressen den 20. og 21. januar 1994, agter at omvurdere tilladelsen til Elsam om bygning af en ny kulfyret enhed ved Vendsysselværket.

Svar (1/2 94):

Energiministeren (Jann Sjursen):

Energistyrelsen godkendte Vendsysselværket (Nordjyllandsværket) den 3. april 1992. Godkendelsen skete samtidig med godkendelsen af Skærbækværket.

Amtets foreliggende forslag til regionplantilæg giver ikke grundlag for en fornyet elmæssig behandling i henhold til elforsyningsloven.

Den sidste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 189:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Repatrieringshjælp til flygtninge og indvandrere samt ændring af reglerne om behandling af klager over Dansk Flygtningehjælps afgørelser om kontanthjælp).

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 2/2 94).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jørn Pedersen (S):

Da vores ordfører på området, hr. Peder Sass, ikke kan være til stede her i salen i øjeblikket, skal jeg kort redegøre for, at Socialdemokratiet naturligvis støtter det fremsatte lovforslag. Vi ser det som en positiv udvikling og vil gerne tilse, at det får en hurtig og effektiv udvalgsbehandling.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er nu anden gang inden for et år, at vi behandler et lovforslag om repatriering. Sidste år vedtog et flertal en repatrieringsordning for flygtninge, som vi fra konservativ side stemte imod – ikke af principielle, men af en række konkrete grunde.

Det foreliggende lovforslag går først og fremmest ud på også at give indvandrere en repatrieringsordning. Forslaget og de ledsagende bemærkninger giver anledning til en stribe spørgsmål og nøjere udvalgsbehandling.

Ikke mindst de økonomiske virkninger vil vi gerne have nærmere belyst – både konkret og også mere generelt samfundsøkonomisk.

Man forhøjer maksimum for kontante ydelser for både flygtninge og indvandrere, som ønsker at blive repatrieret. Hvad er baggrunden for det valgte støtteniveau, ud over at det svarer til tre måneders kontanthjælp efter skat? Hvorfor er man landet lige præcis på det niveau? Hvad er erfaringsgrundlaget, og hvilke forventninger har man til fremtiden? Forestiller man sig, at beløbet skal stige fremover? Hvilke elementer skal indgå i behovsvurderingen? Hvorfor skal de forskellige landes forskellige leveomkostningsniveauer netop ikke medtages i behovsvurderingen, sådan som det fremgår af lovforslagets bemærkninger?

Ville det ikke netop være rimeligt at medtage dette, idet der jo er forskel på, hvad det koster at leve anstændigt i Tyrkiet, Pakistan og Israel? Det kan vel ikke være hensigten, at nogle skal vende hjem for med dansk bistand i ryggen at udgøre en ny overklasse i hjemlandet?

Hvordan vurderer regeringen mulighederne for at kontrollere, at eksempelvis pensionsudbetalingerne bliver korrekte? Nu har regerin-

[Pia Christmas-Møller]

gen jo netop gjort også folkepensionens grundbeløb for de over 69-årige afhængigt af en eventuelt sideløbende arbejdsindkomst. Hvordan vil regeringen kontrollere en eventuelt sideløbende arbejdsindkomst for repatrierede personer?

Vi noterer med tilfredshed, at der i dette forslag lægges op til en definitiv tilbagevenden uden fortrydelsesret – med den lille undtagelse, at der for de repatrierede 15-17-årige, som har levet det meste af deres liv i Danmark, er en lille åbning eller mulighed for at komme tilbage til Danmark efter det fyldte attende år.

Men hvordan spiller denne lille – i øvrigt i sig selv humane undtagelse – sammen med det generelle retskrav på familiesammenføring? Kan man f.eks. forestille sig en situation, hvor en familie med et 17-årigt barn repatrieres med støtte, hvorefter den 17-årige som 18-årig vender tilbage til Danmark og et par år senere påberåber sig ret til familiesammenføring med de nu 61-årige forældre? Altså: Kan regler bruges på den måde, at de repatrierede kan vende tilbage til Danmark som ældre via familieskab med herboende børn?

Jo, der er mange konkrete spørgsmål ved siden af de principielle overvejelser. Forslaget har jo også allerede fået en hård medfart af indvandrergrupperne selv her i landet.

Vi ser fra konservativ side frem til en grundig udvalgsbehandling, idet jeg dog kan sige, at vi kan støtte den foreslåede ændring og forenkling af klagebehandlingen vedrørende Dansk Flygtningehjælps afgørelser i kontanthjælpssager.

Eva Kjer Hansen (V):

I Venstre er vi tilhængere af muligheden for repatriering. Når f.eks. en flygtningssituation i hjemlandet er ændret, så det er muligt at vende tilbage, bør vi tilskynde og hjælpe flygtningen til at gøre en tilbagevenden mulig. Det fremhævede vi i øvrigt også under behandlingen af det lovforslag, som vi havde oppe kort før sommerferien.

Det er oplagt, at folk, der er tvunget hertil som flygtninge, skal have mulighed for at vende tilbage. Men det er ret så ulogisk, at regeringen nu også vil have repatrieringsordningen til at omhandle indvandrere generelt, det vil sige, at personer, der frivilligt er kommet til Danmark, og som selv har ønsket at tage ophold i

Danmark, nu også efter regeringens mening skal have mulighed for hjælp til repatriering.

I Venstre har vi dog sympati for, at vi hjælper den gruppe af indvandrere, der blev opfordret til at komme til Danmark i 1960'erne, med at flytte tilbage, men under forudsætning af, at det er en klart afgrænset gruppe. Vi kunne f.eks. sætte grænsen ved de mennesker, der er indvandret til Danmark før indvandrerstoppet i 1970'erne.

Jeg synes i det hele taget, at vi under udvalgsarbejdet må have klart defineret, hvem det egentlig er, vi taler om, og hvilke muligheder den repatrieringsordning, som regeringen foreslår, giver.

Den konservative ordfører var inde på det problem, der opstår, når en familie repatrierer og de unge så fortryder og kan komme tilbage. Hvordan bliver deres situation på sigt?

Der kan også være et problem i, at nogle får opholdstilladelse i Danmark – flygtninge eller indvandrere – og der bliver bevilget familiesammenføring af børn. Hvordan bliver deres stilling så på et senere tidspunkt, når de f.eks. er over 18 år? Kan de så blive repatrieret igen?

Der er nogle problemer, som vi må have afklaret under udvalgsarbejdet.

Da repatrieringsordningen for flygtninge blev vedtaget før sommerferien, havde vi fra Venstres side en række problemer. Vi fremhævede særlig problemer med økonomien, med fortrydelsesretten og med det, at der nu er ret til at medtage folkepension.

Jeg kan forstå, at lovforslaget skal fremhæves som et besparelsesforslag: en samfundsmæssig besparelse på ca. 40 mio. kr. viser det regneeksempel, der er taget med i bemærkningerne.

Jeg vil gerne spørge indenrigsministeren, hvad grundlaget er for at skønne, at familierne vil have modtaget kontanthjælp i yderligere fem år. Har ministeriet lavet en undersøgelse af de personer, der er blevet repatrieret gennem de seneste år, så man har et grundlag at skønne ud fra, eller hvordan er man nået frem til de tal?

Jeg undrer mig også over den enorme forøgelse af beløbet, op til tre måneders kontanthjælp. Hvad er baggrunden for, at det nu skal være så store beløb, man skal kunne tage med?

Med hensyn til retten til at medtage folkepension undrer det mig meget, at regeringen

[Eva Kjer Hansen]

nu også her i lovforslaget bryder med hovedprincippet i pensionslovgivningen om, at udbetaling af dansk pension er betinget af bopæl her i landet. Jeg synes, det er utroligt, at det nu skal være en opgave for os at underholde folk, der er flyttet fra landet. Uanset at de ikke er danske statsborgere, skal de altså have muligheden for at have deres optjente folkepension med sig.

Et er, at vi tilstræber at hjælpe så mange flygtninge som overhovedet muligt, når de på grund af uro i hjemlandet er nødt til at flygte, men det er bestemt noget andet, når vi ændrer loven, så både flygtninge og indvandrere, efter at de er vendt tilbage, kan modtage underhold fra Danmarks side i en ubegrænset periode.

Vi vil i Venstre gerne hjælpe så mange som muligt til at vende tilbage til deres hjemland, men det går for vidt, når vi skal forsørge folk, der bor i andre lande, selv om de ikke er danske statsborgere, og vi risikerer med de meget gode repatrieringsordninger, at Danmark bliver et endnu mere attraktivt land at opholde sig i, og vi risikerer med det her forslag at komme til at modtage endnu flere udlændinge, der gerne vil opholde sig i Danmark i en kortere eller længere periode.

Vi ser altså en række problemer, som vi vil fremhæve under udvalgsarbejdet, og vi mener, der skal en meget grundig udvalgsbehandling til af det her forslag.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Når vi først har lukket folk ind, så råder ikke bare gæstevenskabet, men nogle ganske bestemte regler, som skal være de samme for alle, der lever her.

Det var en sand fornøjelse at læse bl.a. dette udsagn i et interview i søndags med formanden for det nyoprettede nævn for etnisk ligestilling, Peter Seeberg. Godt var det også at blive mindet om udgangspunktet for indvandringen:

»For indvandrernes vedkommende var det jo en ganske bestemt periode, hvor de kom hertil, oven i købet på vor invitation. Det var en periode, hvor der var masser af arbejdspladser, og hvor vi selv havde travlt med at tjene penge, bygge huse osv. Nu er situationen en anden, men det er ikke nogen undskyldning for at behandle dem anderledes.«

Ja, dette er en helt præcis beskrivelse af baggrunden for mange indvandreres bosættelse i Danmark, og jeg er helt enig med den nyslåede formand i, at der ikke er nogen undskyldning for en anderledes behandling. Men jeg er bange for, at det lige præcis er sådan, det kommer til at fremtræde for en bestemt gruppe af indvandrere, for de bliver – hvis dette forslag gennemføres i den form, det foreligger – behandlet anderledes alene derved, at regeringen har fremsat forslaget og hermed på det officielle Danmarks vegne givet et signal om, at grupper af mennesker, der i mange tilfælde har boet og arbejdet i Danmark i årtier, hvis børn er fuldt integreret i landet osv. osv., simpelt hen ikke er velkomne til at blive her.

Jeg vil medgive, at det selvfølgelig er et skridt ad den rigtige vej, at beløbet til repatriering for flygtninge forhøjes. Men med forslaget siger man nu også til indvandrerne – med det beløb, der ifølge forslaget svarer til tre måneders kontanthjælp: Vi frister jer – ikke med en gulerod, men med noget, der højst ligner en forkrøblet babykarotte – til at få nogle af jer til at rejse tilbage, hvor I kom fra.

Er det nu ikke en lidt for barsk måde, jeg har læst forslaget på? Det finder jeg ikke, og min hovedanke er den, at jeg synes, forslaget er en uacceptabel sammenblanding af flygtninge- og indvandrerpolitik. Alene valget af glosen repatriering er en misforståelse. Repatriering er et begreb, der bruges som det sidste led i den internationale anerkendte flygtningepolitik. Denne hjælp er ikke blot tænkt som en økonomisk støtte til at vende tilbage til hjemlandet, men også som en støtte til at blive integreret dér. Om man vil vende tilbage, må og skal naturligvis altid være den enkeltes eget valg.

Til overflod fremgår det af dette forslag, at det ikke er muligt at medtage en procentdel af den sum, som indvandrererne måtte have optjent ved sin indsats i måske mange år på det danske arbejdsmarked. Det fremgår af de fyldige bemærkninger, at den midlertidige ordning for flygtninge fra 1991, den, der blev permanent i august 1993, gennemsnitlig blev udnyttet af 80 personer, og jeg undrer mig over, hvad der får regeringen til at tro, at indvandrergruppen i højere grad vil tage imod dette »tilbud«. Som fru Eva Kjer Hansen var inde på, viser de økonomiske beregninger i det valgte eksempel da også en forventet samfundsmæssig besparelse

[Hanne Thanning Jacobsen]

på 40 mio. kr. Derfor forstår jeg godt, at ministeren understreger, at den øvrige effekt også »er forbundet med stor usikkerhed«.

Der er en række uklarheder. Har de unge indvandrere et faktisk retskrav på at vende tilbage, og i bekræftende fald hvorfor er det så ikke formuleret som en lovparagraf? Hvilke grupper tænkes der på med bemærkningerne om, at ordningen principielt ikke blot omfatter modtagere af overførselsindkomster, men også andre personer uden tilstrækkelige midler til at finansiere en tilbagevenden, når hjælpen er behovsbestemt?

Tiden tillader ikke at remse alle uklarheder op, de må afklares gennem spørgsmål i udvalget, men vi vil drøfte forslaget med indvandrerne, vi vil lytte til deres reaktioner og ideer, før vi tager endelig stilling til dette forslag. Vi er – som det fremgår af det, jeg har sagt – forholdsvis kritiske over for det.

Kirsten Jacobsen (FP):

Da Fremskridtspartiets ordfører, hr. Tom Behnke, ikke kan være til stede, skal jeg nøjes med at komme med nogle ganske enkelte bemærkninger om Fremskridtspartiets syn på det forslag, som har nr. L 189.

Fremskridtspartiet var imod den repatrieringsordning, som blev etableret for flygtninge. Den var ikke god nok. Vi mente heller ikke, den ville få den ønskede virkning, og det tror vi stadig væk ikke. Derfor tror vi heller ikke, at forslaget vil få den virkning, som ministeren lægger op til. De interviewer og undersøgelser, der har været blandt indvandrere, har også vist, at indvandrere forestiller sig beløb i en helt anden størrelsesorden end dem, der er nævnt i forslaget, hvis det skulle have nogen som helst interesse for dem at vende tilbage til deres hjemland.

Vi vil gerne sige, at der er én del af forslaget, som vi godt kan lide, og det er, at klager over Dansk Flygtningehjælps afgørelser om kontanthjælp nu ikke længere skal sendes til Indenrigsministeriet, men til Det Sociale Ankenævns ligesom alle andre sager. Det synes vi er godt, men det er også det eneste gode, vi kan se i det.

Fremskridtspartiet afviser ministerens forslag.

Sonja Albrink (CD):

Forslagets regler om repatriering af flygtninge

og indvandrere giver efter CD's opfattelse begge de involverede parter en fordel. De i Danmark bosatte udlændinge får mulighed for at vende tilbage til deres hjemland med et økonomisk grundlag, der giver dem en god mulighed for at retablere sig og bygge en ny tilværelse op.

Når CD kan gå ind for ordningen, er det, fordi den bygger på frivillighed. Der er intet i forslaget, der antyder mere end et tilbud. Ønsker en indvandrerfamilie ikke at tage imod tilbudet, skal den blot intet foretage sig. Den økonomiske ydelse i repatrieringshjælpen er ikke så stor, at en familie, som ikke har lyst til at genbosætte sig i hjemlandet, lader sig lokke alene af repatrieringshjælpen.

Beløbet er alene en hjælp til at gøre repatriering mindre besværlig.

De samfundsmæssige besparelser vil ifølge lovforslagets bemærkninger være i størrelsesordenen 40 mio. kr. over fem år. Det er naturligvis ikke noget overvældende stort beløb, men forslaget indebærer altså også en fordel for Danmark.

Når vi taler om, hvad der er en fordel for den enkelte part, må vi ikke glemme, at mens fordelene for samfundet stort set kun kan måles i kroner og øre, så er udbyttet for den enkelte indvandrer- eller flygtningefamilie nok i lige så høj grad et spørgsmål om livskvalitet.

Kan livskvaliteten højnes samtidig med, at der opnås en økonomisk fordel for alle parter, ser det næsten ud til, at vi er ved at løse den gordiske knude.

Jeg vil tilslutte mig lovforslaget og ministeren.

Dorit Myltoft (RV):

Når man skal vurdere et lovforslag af en karakter som det foreliggende, er det for mig vigtigt at tage et begreb som anstændighed frem.

Lovforslaget retter sig imod en lille gruppe af mennesker, som er bosiddende i Danmark, og som i en årrække har været integreret i det danske samfund. Med anstændighed mener jeg i dette tilfælde, om lovforslaget på rimelig vis tilgodeser et velbegrunder ønske hos de berørte mennesker og samtidig tilgodeser de retigheder og pligter, man har i forhold til det samfund, hvor man lever.

Det Radikale Venstre støtter lovforslaget med følgende begrundelser:

[Dorlt Myltoft]

Personkredsen er beskrevet på en sådan måde, at misbrug af ordningen bør kunne minimeres.

Bekymringen for misbrug skulle jo nødvendigvis medføre, at en ellers god ordning ikke kan gennemføres.

Jeg mener, at der er taget højde for mulige former for misbrug.

At være en integreret del af det danske samfund betyder, at man har både pligter og rettigheder. Jeg ser med tilfredshed på, at Danmark har overenskomster eller forhandler om overenskomster med de lande, hvorfra der er udenlandske statsborgere, sådan at indvandrere kan bevare en ret til medtagelse af helt eller delvis optjent pensionsret.

Dette spørgsmål har også med anstændighed at gøre, for det drejer sig om en kreds af medborgere, der af forskellige grunde måtte ønske at flytte tilbage til deres hjemland eller andet opholdsland uden selv at have de økonomiske midler hertil.

Endelig vil jeg fremhæve den del af lovforslaget, der sikrer unge indvandrere en form for fortrydelsesret. Børn, der vokser op i to kulturer, nemlig det familiemæssige og det samfundsmæssige, kan såmænd have det svært nok. Det er rimeligt, at de ikke afskrives muligheden for at vælge at bosætte sig i den ene eller anden kulturkreds.

Det Radikale Venstre vil aktivt deltage i udvalgsarbejdet og således være med til at få alle synspunkter seriøst gennemdrøftet.

Lysholm Christensen (KRF):

Jeg skal indledningsvis allerede nu sige, at Kristeligt Folkeparti tilslutter sig forslaget. Vi synes, det er et udmærket lovforslag.

Men der melder sig straks det spørgsmål, når man har med denne sag at gøre, om ikke det er et signal til de fremmede, hvor vi siger: Skrub nu af med jer! Nu gider vi ikke have jer her længere! Nu giver vi jer lidt økonomiske midler, så I kan rejse hjem og blive væk!

Det signal er vi ikke interesseret i at sende, og vi mener heller ikke, at det er det signal, vi sender med dette forslag. Men vi er klar over, at den kritik, det synspunkt sikkert vil blive rettet imod forslaget.

Det er vigtigt at fastslå, at det er en frivillig ordning. Det er ikke noget, man er tvunget til. Der bliver ikke lagt pres på nogen til at modtage dette tilbud.

Den nugældende ordning har ikke haft nogen særlig stor betydning. Det har altså ikke været særlig attraktivt for nogen at modtage det tilbud, vi har haft de senere år. Det er ikke mange, der er rejst på de vilkår.

Men nu er der som opfølgning af Byudvalgets handlingsplan udarbejdet dette lovforslag, som så også omfatter indvandrergruppen, typisk indvandrere fra tredjelande, som har boet her mindst tre år. Vi synes, det er naturligt at udvide ordningen til også at gælde denne gruppe.

Så kan det altid diskuteres, hvor man skal sætte det økonomiske niveau. Hvor stort et beløb skal man tilbyde disse folk? Hvilke vilkår skal man give dem? Vi synes, det er et rimeligt sted, man er landet med forslaget her. De beløb, der er fastsat til rejse og til etableringshjælp og til den pension, der følger med, og hvad der ellers er, synes vi lyder fornuftige. Så vil det vise sig i praksis, om det er noget, folk vil tage imod som et tilbud.

Jeg tror, man skal gøre sig klart, at f.eks. de tre måneders kontanthjælp er et beløb, som har langt større købekraft i de lande, man vender tilbage til, end beløbet har her i Danmark. Derfor er det ikke rimeligt bare at tænke på tre måneder, når vi snakker om det beløb.

Vi har altså et forslag her, som giver nogle personer nye muligheder for at vende tilbage til deres hjemland og etablere sig dér, hvis de ønsker at tage imod tilbudet. Jeg tror, det er en stor beslutning at træffe i en sådan familie, om man skal vende tilbage eller ej, men der er ingen, der bliver presset til det. Her kommer vi med et tilbud, og jeg tror, at der er nogle, der vil tage imod det; det er ikke godt at sige hvor mange, men formentlig flere end efter den nugældende ordning.

Vi støtter forslaget.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil gerne takke ordførerne for en, lad mig kalde det nuanceret behandling, hvor der var tilslutning til forslaget fra en række partier, en noget mere tøvende fra en række andre partier og så, forstod jeg, nærmest en afvisning fra Det Konservative Folkeparti og fra Fremskridtspartiet.

Jeg vil gerne besvare nogle af de spørgsmål, der er blevet stillet, og resten kan vi tage op under udvalgsarbejdet.

[Indenrigsministeren]

Fru Pia Christmas-Møller spurgte: Hvad er overhovedet baggrunden for, at vi stiller forslag om at udvide kredsen af modtagere af denne ydelse til også at omfatte indvandrere?

Baggrunden for det er, at vi nu igennem mange år har hørt specielt fra ældre indvandrere, at de har drømmen om at vende tilbage og blive gamle i deres eget land. Jeg siger med vilje »i deres eget land«, fordi de, der overhovedet kunne have lyst til at bruge en sådan ydelse, jo netop er dem, der ikke er blevet velintegreret i Danmark, men som stadig væk betragter det land, de kom fra, som deres eget land. Derfor er udgangspunktet det ønske, som vi meget ofte har hørt fremført.

Jeg medgiver gerne, at der nok for nogles vedkommende, når de har deltaget i debatten her, har været knyttet nogle helt anderledes store forventninger til, hvad en sådan ydelse så skulle være.

Derfor er det en god anledning for mig til at understrege, at det, der er tale om her, ikke er en forsørgelsesordning i det land, man vender tilbage til. Det er en rejsehjælp, det er en hjælp til selvhjælp. Det er ikke noget alternativ til de sociale ydelser, som man i øvrigt har modtaget i Danmark, eksempelvis overførselsindkomster, altså arbejdsløshedsunderstøttelse eller kontanthjælp. Det er en ordning, der bliver givet som et tilbud til dem, der alligevel har et ønske om at vende tilbage. Hvor mange det er, ved vi ikke.

Derfor er der naturligvis også – og det er et svar på et af de spørgsmål, som både fru Pia Christmas-Møller og fru Eva Kjer Hansen var inde på – forholdvis stor usikkerhed med hensyn til de økonomiske beregninger af dette her. Jeg ved ikke, om det er 150 eller 200, der kunne tænkes at benytte sig af denne ordning; det vil tiden vise.

Men jeg kan i hvert fald understrege, at der ikke er tale om – og det er et svar på noget, som flere af de øvrige ordførere var inde på – at dette her ikke skal kunne opfattes som en slags skruphjemhjælp. Nej, det er der ikke tale om. Der er alene tale om, at vi gerne vil hjælpe dem, der har drømmen om at vende tilbage, og som har haft nogle økonomiske problemer i forbindelse med selve overgangsfasen imellem det at bo i Danmark og det at vende tilbage.

Derfor er en lancering af dette her som et forsøg på at tegne et indvandrerfjendsk billede

af tankegangen bag det en misforståelse af dimensioner. Tankegangen er at imødekomme et ønske, vi meget ofte har fået fremført.

Derudover vil jeg gerne sige til fru Eva Kjer Hansen, at jeg tror, der var lidt misforståelse i indlægget, når man her siger, at nu skal vi også til at lave regler for, at man kan tage sin folkepension med. Det, der henvises til i lovforslaget, er jo, at der allerede i dag på baggrund af de gensidige sociale konventioner, der er lavet landene imellem, er en mulighed for at tage en optjent pensionsret med sig, når man er folkepensionist.

Det vil sige, at det ikke er noget nyt princip, vi introducerer her, men vi siger i bemærkningerne, at regeringen vil være aktiv – og det er i dette tilfælde socialministeren – for, at der bliver en bedre dækning i de overenskomster. Det vil sige, at hvor det i dag er omkring to tredjedele af de lande, som der er indvandrere fra, der i dag er dækket af sådan nogle overenskomster, vil vi forsøge, om det ikke kan være sådan, at der bliver tale om en fuld dækning. Så der er altså ikke tale om et nyt princip eller noget, som man skal råbe vagt i gevær for, her. Der er tale om, at vi gerne vil have, at mennesker, der har boet i Danmark så lang tid, at de har optjent en delvis eller hel folkepension, og som realiserer drømmen om at vende tilbage, naturligvis også skal have ret til at få den pension med sig, som de i øvrigt ville have fået, hvis de var blevet i Danmark.

Fru Hanne Thanning Jacobsen var inde på, at dette her kunne betragtes som en eller anden form for pres i retning af, at vi gerne vil slippe af med indvandrerne. Derfor – skåret ud i pap: Dette er en helt frivillig ordning. Der lægges ikke pres på nogen, ligesom der ikke har været lagt pres på flygtninge, for at de skulle repatriere. Der er tale om en ordning, som er beregnet – og jeg gentager det med vilje, for at der ikke skal være nogen misforståelser om det – for dem, som alligevel har besluttet sig til at realisere drømmen om at vende tilbage. Men frivilligheden i forbindelse med dette her er uantastelig, og derfor har jeg lidt vanskeligt ved at forstå den type argumentation, der går ud på, at her er vi alligevel ude i noget, der skulle være en lille smule fremmedfjendsk.

Jeg siger det også lidt på baggrund af, at nogle af indvandrerdebattørerne har efterlyst

[Indenrigsministeren]

nogle ordninger, der økonomisk er langt mere vidtgående. Hvis man endelig skal følge den tankegang, må man sige, at en langt mere vidtgående økonomisk støtte til at vende tilbage i endnu højere grad ville være at lægge pres på de pågældende. Der er en manglende logik i den måde, der argumenteres på, og derfor er det nødvendigt, at vi ser dette forslag præcis som det, det er: en rejsehjælp for en begrænset gruppe. En hjælp til lige at komme over den form for problemer, der nu engang er i forbindelse med etablering i et andet land, men ikke en løbende forsørgelse ud over det, der i øvrigt i forvejen ligger i de sociale overenskomster, vi har indgået.

Jeg er glad for forståelsen for, at der skal laves nogle særlige regler for unge indvandrere, sådan at de ikke bliver bundet af det valg, som deres forældre træffer på familiens vegne. Og når jeg gerne vil notere det som noget positivt, er det, fordi sandheden om alt dette jo samtidig er, at der er en lang række unge indvandrere – altså andengenerationsindvandrere, der er født her i landet, som er velintegrerede, taler dansk og er i gang med en dansk uddannelse eller har den hensigt efter en velgennemført skolegang – som naturligvis ikke skal være bundet af deres forældres valg.

Endelig vil jeg gerne sige lidt mere overordnet om dette forslag, at det måske også er specielt velegnet til en noget mere dybtgående diskussion – også i forhold til indvandrer miljøet – af, hvad det egentlig er, man mener, når man taler om, at alle skal være lige for loven. Jeg har forstået på de tanker, der har været fremme fra repræsentanter for Indvanderrådet, at det, man ønsker dér, er en helt særlig form for pensionsydelse, altså en særlig indvandrerpension, som man skulle have, når man var over 50 år, og som skulle være på et andet niveau end det, man får som invalidepensionist i Danmark.

Den debat synes jeg bestemt vi skal tage, men jeg vil gerne på forhånd sige, at det er en tankegang, jeg er afvisende over for. Det skal være sådan, at man er lige for loven også i henseende til sociale ydelser, og det må naturligvis også gælde indvandrere. Derfor mener jeg principielt, at tankegangen om, at vi skulle lave en særlig løbende pensionsordning for indvandrere på andre niveauer end dem, danskere får, er forkert, og det er under ingen omstændigheder det, der er lagt op til her.

Når jeg alligevel vil nævne det, er det, fordi der i Indvanderrådet er meget stærkt delte meninger om dette forslag. Der er bestemte kredse i Indvanderrådet, som siger, at eftersom det, de vil have, er en løbende social ydelse, der gør det muligt at blive pensioneret i hjemlandet eller i Danmark efter eget valg, men på en helt anden sats end den, man i øvrigt har for danskere, kan de ikke godtage det foreliggende forslag. Jeg kan til gengæld ikke godtage den tankegang, der ligger bag en helt speciel pensioneringsordning på nogle til lejligheden helt anderledes sammensatte satser, for det ville være et helt afgørende brud med den måde, hvorpå vi i øvrigt tilstræber lighed for loven for alle, uanset hvilken etnisk oprindelse de har.

Dette være derfor sagt for at understrege, at der her er tale om en rejsehjælp, ikke om en løbende forsørgelsesordning i det land, som man eventuelt vil vende tilbage til.

Jeg ser frem til, at vi får nogle spændende meningsudvekslinger om forslaget både i den offentlige debat og under udvalgsarbejdet med henblik på, at vi kan vedtage forslaget inden sommerferien.

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu skal man vel ikke principielt være ked af at få et ministersvar på noget, man ikke har spurgt om, hvis man i øvrigt får svar på det, man rent faktisk har spurgt om, men det har jeg ikke.

Jeg er for det første fuldt ud klar over, hvad baggrunden for lovforslaget er, nemlig at man vil imødekomme et ønske om at komme tilbage til det oprindelige hjemland blandt visse indvandrere, som imidlertid er blokeret i at realisere dette ønske på grund af økonomi, således at økonomien er det eneste, der binder dem til Danmark.

Men det, jeg spurgte om, var: Hvorfor er man netop landet på en kontantydelse svarende til tre måneders bistandshjælp? Hvad er begrundelsen? Har man nogle erfaringer, som tilsiger, at det er det, der skal til, eller er det et forsøg ud i det blå, som kan afstedkomme, at man på et senere tidspunkt fremsætter et nyt lovforslag med henblik på at få beløbet forhøjet, fordi der ikke har været så mange, der har syntes, at de tre måneders kontanthjælp var nok?

[Pia Christmas-Møller]

Jeg spurgte også ministeren om, hvorfor man ikke i behovsvurderingen skal medtage den forskellige købekraftsværdi, afhængig af hvilket hjemland der er tale om.

Endelig spurgte jeg for det tredje, om man kan forestille sig, at et repatrieret forældrepar, hvis eneste 17-årige barn vender tilbage til Danmark, kan få ret til at komme tilbage til Danmark som gamle via familiesammenførselsreglerne. Heller ikke det spørgsmål fik jeg svar på.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg siger tak til ministeren for udlægningen af, hvad udgangspunktet er for dette forslag. Jeg synes, det er meget tilfredsstillende, at ministeren lægger ud, som hun gør nu. Jeg ville bare ønske, at man havde kunnet forstå det, når man læste forslaget. Det er et af de steder, hvor jeg synes det er utrolig uklart, om det er det, der er udgangspunktet, eller om der er andre ærinder.

Jeg har selvfølgelig også forstået, at der er tale om en frivillig ordning, men når ministeren citerer, hvad Indvanderrådet har sagt, får det mig til at spørge, om der er et egentligt høringssvar fra Indvanderrådet, for jeg må formode, at det nye nævn endnu ikke har haft lejlighed til at forholde sig til noget som dette. Men har Indvanderrådet udtalt sig, er det spændende i hvert fald at få det høringssvar med under udvalgsarbejdet.

Derudover mener jeg også, jeg har forstået det, som ministeren mener at fru Eva Kjer Hansen har misforstået med hensyn til, hvem der er omfattet af disse ordninger. Jeg forstår det sådan, at man med de lande, vi har indgået aftaler med, har ordnet det med pensionisterne, på hvilken måde og hvilke beløb der skal overføres, med den enkelte pensionist i det givne land.

Men jeg undrede mig over, da jeg læste forslaget, hvad årsagen er til, at der er remset en række lande op, som man har indledt forhandlinger med om lignende ordninger. Hvorfor har man ikke indledt forhandlinger om statslige aftaler med de lande, som jeg føler forslaget retter sig imod?

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Grunden til, at jeg har bedt om en kort be-

mærkning, er et ønske om at være sikker på, at Fremskridtspartiet har forstået afgrænsningen i forslaget rigtigt. Det drejer sig om, hvem der kan få denne repatrieringsstøtte, i hvilken forbindelse vi kan læse, at nordiske statsborgere, EU-statsborgere og borgere, kommer fra lande, som har tilsluttet sig EØS-aftalen, ikke kan, hvoraf man må kunne slutte, at alle andre kan.

Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om hun finder det rimeligt, at amerikanere, der har opholdt sig i Danmark de sidste tre år, newzealændere eller andre, som formentlig er kommet hertil frivilligt, måske fordi Danmark var et godt land at komme til, og som har fået et arbejde og en opholdstilladelse efter de regler, der gælder, ligefrem også skal præmieres for at rejse tilbage til det land, de kommer fra, eller om denne ordning kun er beregnet for de gæstarbejdere, som vi oprindeligt inviterede herop, og som man kan se vil belaste det danske socialsystem i fremtiden, hvis de bliver boende, således at de ved at få en præmie for at rejse hjem kan medvirke til, at vi får mindre offentlige udgifter. Jeg vil gerne have, at ministeren svarer på, om vi har forstået den afgrænsning rigtigt.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Fru Hanne Thanning Jacobsen stillede det ene af de spørgsmål, som jeg agtede at stille, så det skal jeg undlade at gentage.

Jeg vil så til gengæld holde fast i et af de spørgsmål, jeg rejste i mit ordførerindlæg, nemlig om økonomien i dette lovforslag. Jeg har jo bemærket, at ministeren mener, at dette er et spareforslag, og at Danmark virkelig kan tjene mange penge på at have en gunstig repatrieringsordning. Jeg rejste så spørgsmålet: Hvilke forudsætninger er der for det beregningseksempel, man har medtaget i bemærkningerne? Hvad er grundlaget for at skønne, at familierne ville have modtaget kontanthjælp i yderligere 5 år? Har man lavet en undersøgelse af de personer, der er blevet repatrieret gennem de seneste år, eller er det bare taget sådan fuldstændig ud i den blå luft? Jeg synes, vi mangler et svar, for hvorfor skal man nu lige netop have 3 måneders kontanthjælp, altså 15.000 kr.? Det er jo en ændring, der er meget væsentlig i forhold til den repatrieringsordning for flygtninge, der blev vedtaget for godt et

[Eva Kjer Hansen]

halvt års tid siden? Hvorfor indlægger man slet ikke en graduering af denne økonomiske hjælp? Vil ministeren ikke bekræfte, at der vil være meget stor forskel på de muligheder og på den økonomiske situation, man vil være i, alt efter hvilket land det nu er, man vender tilbage til, og at man i visse situationer med denne flyttehjælp eller kontanthjælp og med optjent folkepension faktisk kan have nogle særdeles gunstige økonomiske vilkår i forhold til andre borgere i det land, man vender tilbage til?

Hvorfor er ministeren landet på lige netop disse beløbsstørrelser? Er ministeren ikke bange for, at hvis man gør disse repatrieringsordninger for flygtninge og indvandrere for økonomisk attraktive, så kan det have den effekt, at det bliver meget mere attraktivt at søge til Danmark, og at udlændinge derfor af den ene eller anden grund vil være mere interesseret i at komme til Danmark for at få del i de økonomiske goder?

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Jeg hørte på fru Pia Christmas-Møller, at der var problemer med hensyn til, hvilken etableringshjælpsstørrelse man skulle give. Jeg vil da gerne høre her, om fru Pia Christmas-Møller ønsker, at denne etableringshjælp skal være større. Jeg savner at få klarhed på, om man mener, den er for lille, eller om man mener, den skal være større.

Det lød, som om det var et spørgsmål, men vi fik ligesom ikke noget bud på, om fru Pia Christmas-Møller synes, at hjælpen skulle være større.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg synes ærlig talt, det er for vigtig en sag til bare sådan at slå et slag på tasken og komme med et bud, og så vinder højstbydende.

Det er derfor, jeg spørger ministeren: Hvad er baggrunden for, at man netop er landet på et beløb svarende til 3 måneders kontanthjælp efter skat? Er der nogle erfaringer med de hidtidige ordninger på flygtningeområdet? Er der nogle tilkendegivelser? Er der nogle undersøgelser?

Det var ganske rigtigt et spørgsmål, jeg stillede til ministeren, netop for at kunne vurdere, om det er et rimeligt beløb, eller om det er helt ude i skoven. Jeg kan ikke på nuværende tidspunkt sige, om det er til den ene eller den anden side, det eventuelt måtte være forkert.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Til de spørgsmål, der er stillet om beløbsstørrelsen, vil jeg sige, at der ingen tvivl er om, at for de indvandrere, som ønsker noget helt andet – nemlig en løbende forsørgelse i hjemlandet, efter at de har forladt Danmark – er det, vi foreslår her, helt ude i skoven i den retning, at det synes indvandlerne er alt, alt for lidt. Det er netop det, kritikken er gået på fra indvandrerside.

Hvordan er vi så nået frem til de 3 måneder? Vi har først og fremmest vurderet den gruppe af flygtninge, der har ønsket at vende tilbage. Vi har meget ofte hørt fra de kredse, at det er et for beskedent beløb. Man kan så diskutere, om det skulle være dobbelt så stort eller det skulle være tre gange så stort. Det er på baggrund af det kendskab, vi har i Danmark og fra andre lande, der har repatrieringsordninger, at vi har ment, at et beløb af denne størrelse ville være med til at hjælpe over den økonomiske knibe, som mange siger de befinder sig i i den situation.

Jeg vil godt pege på en anden ting, og det er det, jeg tidligere kaldte for drømmen om at vende tilbage. Der er der næppe nogen tvivl om, at der er mange, der siger: Nå ja, jeg ville egentlig gerne vende tilbage, men det gør jeg ikke, for jeg har ikke råd til det. Der er ingen tvivl om, at selv om mange på denne måde fik hjælpen til at kunne vende tilbage, så ønsker de det alligevel ikke, og det er de i deres gode ret til, fordi dette er et – som jeg sagde før – ubetinget tilbud og ikke andet. Så beskrivelsen af, at det økonomiske grundlag for dette forslag skulle være hentet ud af den blå luft, kan jeg ikke vedkende mig. Der er tale om vurderinger i forhold til den måde, man hidtil har grebet det an på i Danmark og i andre lande.

Dermed vil jeg gå over til en besvarelse af fru Kirsten Jacobsens spørgsmål om, hvem der vil kunne komme ind under denne ordning. Vil f.eks. en amerikaner eller en anden, der er i sit gode job, og som bare ønsker at vende tilbage igen, kunne få lov til at få denne repatrierings-

[Indenrigsministeren]

ydelse? Til det er svaret nej. Det vil vedkommende ikke kunne, fordi ydelsen er behovsbetinget. Det fremgår klart af loven. Det er ikke det, at man kommer fra Amerika, der er baggrunden for, at det ikke kan lade sig gøre, men det er det, at den pågældende – sådan som fru Kirsten Jacobsen beskrev det – ikke har behov for at få en sådan ydelse. Derfor vil svaret på spørgsmålet reelt være, at det i vid udstrækning vil være folk, der i forvejen er på overførselsindkomster – der kan også være tale om folk, som har haft en mindre virksomhed, en kiosk eller noget i den retning, og som ikke har midler til at vende tilbage – som herigennem får denne mulighed for hjælp til selvhjælp, som jeg tidligere har kaldt det. Derudover er betingelsen, at man skal have boet i Danmark i 3 år.

Dernæst vil jeg godt anfægte den indfaldsvinkel, der lå i fru Eva Kjer Hansens synspunkt, at hvis vi nu lavede en meget attraktiv ordning på dette område, så ville folk bare føle sig endnu mere tiltrukket af at komme til Danmark, fordi man derefter kunne vende tilbage med en god repatrieringsydelse. Nej, sådan forholder det sig ikke. Jeg kan oplyse fru Eva Kjer Hansen om, at vi i Danmark har nogle meget stramme regler med hensyn til at få fast ophold her i landet. Det er først og fremmest familiesammenføringsreglerne, og de blev i sommeren 1992 med et meget stort flertal her i Folketinget strammet. Tager vi f.eks. familiesammenføring via ægteskab og ser bort fra flygtninge, er det sådan, at der er sket en halvering af antallet af familiesammenføringer via ægteskab til udlændinge. De familiesammenføringsregler vil naturligvis stadig væk gælde, selv om man laver en sådan repatrieringsordning. Derfor vil jeg anfægte dette med Danmark som et land, man bare uden videre rejser ind i, fordi der bliver lavet nogle ordninger, der gør det attraktivt at rejse ud af landet. Det er en logik, som ganske enkelt ikke stemmer med alle de tal, vi kender fra dette område, og jeg vil med stor glæde tilstille udvalget tallene for 1993 for udviklingen på familiesammenføringsområdet. Jeg tror, at det kunne være medvirkende til at gennemhulle nogle myter.

Til fru Hanne Thanning Jacobsen vil jeg blot sige, at vi under ingen omstændigheder har tænkt os, at dette forslag direkte eller indirekte skal være et pres på én eneste med retten

til fast ophold i Danmark til at rejse ud af landet igen – hverken direkte eller indirekte. Derfor vil jeg opfordre til, at vi diskuterer dette forslag i den ånd, i hvilken det er lavet.

Fru Eva Kjer Hansen og fru Hanne Thanning Jacobsen var inde på, om dette skal læses som et besparelsesforslag. Det skal det ikke, men vi oplyser naturligvis samtidig med fremsættelsen af lovforslaget, at der vil være en besparelse i en eller anden størrelsesorden i det her, og vi gør udtrykkelig opmærksom på, at det er meget vanskeligt at sætte præcise tal på. Det skal der i øvrigt ikke gøres nogen særlig dyd ud af, for det er vi jo pålagt ifølge de regler, der eksisterer ved fremsættelse af lovforslag. Udgangspunktet er ikke besparelse, men det bør dog ikke komme et i øvrigt fornuftigt forslag til skade, at det kan have en vis neddæmpende økonomisk effekt.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg forstår på ministerens svar, at kontantbeløbet er valgt på grundlag af samtaler med specielt flygtninge.

Jeg undrer mig lidt over, hvordan det er lykkedes ministeren at drage den konklusion, at der ikke skal tages hensyn til købekraften i de enkelte hjemlande. Der er jo stor forskel på, hvad det koster at leve anstændigt i f.eks. Sri Lanka og Pakistan i forhold til Israel, hvorfra vi jo bl.a. har palæstinensiske flygtninge. Jeg kan ikke forstå, hvorfor ministeren så kategorisk i lovforslaget afviser, at disse hensyn bør indgå i udmålingen af det kontante beløb.

Endelig vil jeg medgive ministeren, at der er en meget positiv udvikling på familiesammenføringsområdet, og det glæder vi os også over i Det Konservative Folkeparti. Men jeg savner stadig væk svar på, om der er taget højde for de to eksempler på spekulation, som bl.a. Venstre og jeg selv er kommet med her i dag. Det kan vi selvfølgelig vende tilbage til under udvalgsarbejdet, hvis ministeren ikke er klædt på til det. Men det interesserer os lidt, og derfor vil vi have svar på det enten her eller senere.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg tror, jeg har udtrykt mig noget klodset, for ministeren har misforstået, hvad jeg sagde.

[Kirsten Jacobsen]

De amerikanere eller australiere, som jeg omtalte, var selvfølgelig personer, som har arbejdet her – men som af en eller anden grund ikke længere arbejder – og opfylder det behovskriterium. Grunden til, at jeg spurgte, var, at ministeren sagde, at det kriterium skulle være ens for alle – lighed for loven tror jeg der blev sagt. Så er det, man kan sige, at får man en ydelse fra den danske stat, som skal hjælpe én til at etablere sig hjemme, er der jo unægtelig nogen forskel på, hvad en amerikaner kan få for 15.000 kr., hvad en tyrk kan få for 15.000 kr., og hvad en pakistaner kan få for 15.000 kr. Derfor vil det jo blive en meget, meget forskelligartet ydelse, man tilbyder de mennesker, der skal rejse hjem, når man tager i betragtning, hvilket land de pågældende kommer fra.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg kan forstå på ministerens besvarelse eller rettere mangel på besvarelse af spørgsmålet, at dette med 3 måneders kontanthjælp – altså det, der svarer til 15.000 kr., når skatten er betalt – er taget ud af den blå luft. For man har jo ikke fra ministeriets side undersøgt, hvordan det har været for de mennesker, der er blevet repatrieret gennem de seneste år. Man har slet ikke vurderet det beløb i forhold til udgiftsniveauet i de lande, de vender tilbage til, og derfor slet ikke taget højde for forskelle i leveforhold.

Jeg må også konstatere, da ministeren ikke kom ind på det i sin besvarelse, at man ikke har kendskab til, hvilke sociale ydelser f.eks. de personer, der er repatrieret, ville være omfattet af, hvis de var blevet i Danmark.

Jeg må konstatere, at de økonomiske tal, der figurerer i bemærkningerne til lovforslaget, er der ikke et særlig sagligt grundlag for, andet end at der har været nogle samtaler med flygtninge og indvandrere. Det synes jeg er et uhyre svagt grundlag at bruge i et lovforslag. Det er måske også derfor, at bemærkningerne til lovforslaget er så lange og snørklede.

Jeg kan garantere for, at vi fra Venstres side vil sørge for at få det her belyst under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg tror, jeg vil starte med at give den eneste

rigtige ros, der vist gives til ministeren fra mig i dag i hvert fald. Det er, at Folketingets medlemmer får oplysninger om tal osv. om udlændinge i Danmark. Den systematik, der er kommet i udleveringen af oplysninger til det enkelte folketingsmedlem, vil jeg gerne sige tak for.

Jeg rejste nogle spørgsmål, som ministeren slet ikke svarede på. For det første var der retskravet fra de unge. Jeg er utryk ved, at det kun i bemærkningerne til forslaget står nævnt, at der er et egentligt retskrav. For det andet, at der foreligger høringsvar fra indvandrerorganisationerne, og for det tredje: Hvad årsagen er til, at der ikke er forhandlinger om statslige aftaler med de lande, som jeg opfatter at det forslag her retter sig imod?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil over for fru Eva Kjer Hansen og fru Pia Christmas-Møller gentage, at hele diskussionen om købekraften i de enkelte lande jo selvfølgelig ville være langt mere relevant, hvis der var tale om en løbende ydelse, og det er der ikke. Der er tale om en udvidet rejsehjælp, og den er først og fremmest beregnet til den ganske korte overgang, der er, inden man finder sine rødder i det land, man vender tilbage til.

Denne ekstreme optagethed af købekraften i de enkelte lande ville være på sin plads, hvis det var sådan, at det var en ydelse, som skulle udbetales måned efter måned. Her er der tale om en engangsydelse.

Så kan man selvfølgelig sige: Jamen den engangsydelse har naturligvis også en forskellig værdi alt efter, hvilket land man vender tilbage til. Ja, det er rigtigt, men vi har ønsket at lave en ordening, der er forholdsvis enkel at administrere, og derfor har vi ikke ment, at det var rimeligt, når der er tale om en engangsydelse, at lave et meget snørklet system gående på købekraften i de enkelte lande – lande, hvor vi jo så også skulle have en løbende vurdering af købekraftens udvikling. En del af de lande, som vi har udlændinge fra, er jo f.eks. underkastet en meget høj inflation, og det ville så være et system, som vi helt løbende skulle have under justering for at være helt præcise, hvad angår købekraften.

Så den indvending, der rejses fra Venstre og De Konservative ville være relevant, hvis der var tale om en løbende ydelse. Det er der ikke tale om; der er tale om en engangsydelse.

[Indenrigsministeren]

Så var der et spørgsmål fra fru Hanne Thanning Jacobsen om, hvorvidt der er tale om et retskrav. Det vil jeg gerne bekræfte. Jeg troede faktisk, jeg havde besvaret det i mit tidligere svar, men hvis det ikke har været tydeligt nok, så er det hermed sagt.

Endvidere blev jeg spurgt, om forslaget har været til høring i Indvanderrådet. Vi har haft en lidt speciel situation omkring dette, fordi Indvanderrådet har været under nyetablering. Det har været sådan, at der på en eller anden måde gik noget kuk i valghandlingen til Indvanderrådet og der skulle omvalg til, og det omvalg har stået på i et par måneder, og det var lige præcis på det tidspunkt, hvor vi ellers skulle have haft dette forslag til høring.

Derfor har jeg i stedet for gjort det, at jeg har sendt det til Indvanderrådet på forhånd. Jeg har drøftet det med rådet på et møde i går her inden førstebehandlingen, og det er selvfølgelig også derfor, jeg er i stand til at referere nogle af de kritiske synspunkter, der var fra den kreds. Men det er altså nogle rene teknikaliteter, der har gjort, at Indvanderrådet ikke har været hørt.

Til gengæld har Dansk Flygtningehjælp været hørt, og vi har naturligvis også bygget på synspunkter, som vi i øvrigt kender fra debatten i de pågældende miljøer.

Jeg tror ikke, der var flere direkte spørgsmål, så jeg vil gerne slutte med at sige, at uanset om den lidt kryptiske indfaldsvinkel, der har været fra Venstre og De Konservative, også holder stik under den videre behandling, så håber jeg, at forslaget vil blive taget som det, det er, nemlig hjælp til selvhjælp til en gruppe, som ofte har ytret ønske om at vende tilbage.

Når jeg kalder det en lidt kryptisk indfaldsvinkel, så er det, fordi det stadig væk heller ikke står klart for mig, om det, der f.eks. har ligget i fru Eva Kjer Hansens indlæg, er et ønske om en lavere ydelse, eller om det er et ønske om en højere rejsehjælp, eller hvad det egentlig er. Men det vil formentlig komme frem under udvalgsbehandlingen, og jeg ser også frem til at drøfte sagen med udvalget undervejs.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Første næstformand (Ivar Hansen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 10. februar 1994, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 16.05
